

MARTIN ŠTOLL

režisér, scenárista, kameraman a dramaturg dokumentárních filmů / pedagog a nakladatel

„Ať se studenti co nejrychleji najdou, ať se otevřou všem impulsům. A těším se, že za pětadvacet let s nimi budou dělat rozhovory jako s významnými absolventy.“

maturoval v roce 1993

MARTIN ŠTOLL

Anna Hamsíková, Anna Hrdá (VII.)

Jak vzpomínáte na studium na Ohradní?

To je na celý den, co bych vám vyprávěl. Když jsou studentský srazy, tak to si vždycky vyprávíme do rána. Považuji to za jedno z mých nejhezčích životních období, protože já jsem vlastně na gymnáziu zažil revoluci – tu změnu režimu. To přišlo v mém životě v naprosto ideálním okamžiku zrání. Když je vám šestnáct, sedmnáct, tak hledáte nějaké vzory, hledáte jak se ve světě orientovat. A když vyrůstáte ještě v komunismu... Já jsem ještě v prvním ročníku vstoupil do svažácké před-organizace (RADIM) a v okamžiku, kdy přišla revoluce, to všechno padlo. Najednou se ukázalo – což je pro naši generaci myslím skvělé – že je všechno jinak, než se říká, že není jen jedna strana a jedna pravda. Taková situace Vám osvětlí i charaktery učitelů, najednou se ukáže „kdo je kdo“. Třeba pan učitel Pavel Máša, který u vás už dávno není, byl první, kdo začal organizovat studentskou stávku, trikolóry, a když pak byla generální stávka a šlo se na Václavák, on nás tam vedl s transparentem „Ohradní“. Pak byli zase druzí, kteří se jen tak připrchatě koukali, že ještě uvidíme, jak to dopadne, a ještě jiní zakazovali ty trikolóry nosit. To byla skvělá zkušenost

A já jsem si tehdy začal kupovat všechny noviny, které byly na trhu. Mě fascinovalo, že o jedné věci se dá psát různě, i když vám se to dneska zdá jako samozřejmost. Naučil jsem se zajímat o věci veřejné, viděl jsem pedagogy, viděl jsem energii studentů a otevřely se úplně nové obzory. Ve druhém ročníku, v rámci angličtiny, přijela americká lektorka Lynn Taliento - to bylo ještě před

rokem absolutně nemyslitelné, aby přijela na návštěvu, natož aby nás učila. Okamžitě jsme se do ní všichni kluci zamilovali (teda co vím já, já teda určitě), začal jsem se učit anglicky jako blázen, až jsem to nakonec dotáhl ze čtyřek a pětěk na dvojku z maturity. Pan profesor Jedlička si asi dodnes myslí, že to byla jeho pedagogická zásluha, ale byla to láska, co mou angličtinu zdokonalila. To víte, u všeho je nejdůležitější motivace.

Nejlepší na Ohradní bylo, že to byla taková rodinná škola. Já jsem vlastně pak procházel podobnými školami, na FAMU v ročníku bylo čtyři, pět lidí. To se všichni i znáte a i dobře se vám paří v hospodách a tak dále. Na gymplu byli vždycky nejlepší ti lidé. Například náš třídní, Petr Třeštík, který byl „táta“- parťák a byl pro všechny možné vylomeniny, jezdili jsme na cyklovýlety, na lyže, na vodu – zkrátím to: neletěli jsme jenom balónem.

Škola by podle mě měla ponoukat k možnostem, které existují. Když je člověk režisérem, může uplatnit spoustu zájmů, které má, a to všechny najednou – já jsem se bál, že si budu muset jeden vybrat, říct si, že teď budu dělat jenom jedno. V této profesi můžu dělat všechno. V dokumentárních filmech je všechno: od hudební kompozice, přes faktografii, fotografii, chodíte do archivu, setkáváte se s lidmi, dostáváte se do prostředí, do kterých byste se normálně nedostali, to je prostě taková univerzita života.

Co byste vzkázal studentům přímo na Ohradní?

Ať se co nejrychleji, pokud možno, najdou. Ať se otevřou všem pozitivním

impulsům, které přicházejí. Těším se, že za pětadvacet let budou s Vámi Vaši následovníci dělat rozhovor jako s významnými absolventy.

prof. MgA. Martin Štoll Ph.D.

Je režisér, scénárista, kameraman a dramaturg dokumentárních filmů. Pro ČT zrežíroval 55 autorských dokumentárních filmů. Byl také rektorem Literární akademie (soukromé vysoké školy Josefa Škvoreckého). Věnuje se i nakladatelské činnosti a působí na Fakultě sociálních věd UK.